

El nostre President

written by Antonio Diaz Diaz | 1 de gener de 2022

Para leer el artículo en castellano, [clic aquí](#).

Al meu entendre, tan important com superar el 50% de vots independentistes en aquestes eleccions és aconseguir que aquesta majoria estigui liderada pel president legítim de la Generalitat, cessat mitjançant l'aplicació il·legal de l'article 155. Si l'independentisme vol convèncer al món que va de debò, ha de mantenir l'estratègia del 1-0 i continuar reelegint al president legítim fins que el món estigui disposat a acceptar la voluntat del poble català i reconèixer la República Catalana. Canviar de líder o, el que és pitjor, de partit en cada elecció, fa l'efecte que l'independentisme no sap el que vol. I ningú fa costat a qui no sap el que vol.

Els recursos flueixen dels grups menys organitzats als més organitzats. De manera que, o l'independentisme s'organitza al voltant d'un líder, com fan els nacionalistes espanyols al voltant del seu rei, o Catalunya seguirà sotmesa a Espanya per sempre. Encara que Puigdemont hagi comès errors, continua treballant per la independència i és la cara visible de l'independentisme català a Europa. Així que donar-li suport sense fissures és possiblement la millor opció per aconseguir la independència. Abandonar ara, just abans de la votació del suplicatori en el Parlament Europeu, als que defensen la República Catalana des de l'exili suposaria una pèrdua de credibilitat de l'independentisme català a Europa i al món.

Les coses només poden aconseguir-se d'una en una. Qui intenta aconseguir dues coses alhora, generalment perd les dues. Per a un independentista la independència és la prioritat. La lluita entre partits només és un soroll de fons. L'independentisme no ha de repetir l'error que l'esquerra va cometre en 1936.

Davant l'alternativa de guanyar la guerra primer i després fer la revolució o fer la revolució primer i després guanyar la guerra, l'única opció correcta és guanyar la guerra primer, perquè si es perd la guerra, el guanyador no permetrà al perdedor fer la revolució. La guerra civil no la va guanyar Franco, la van perdre els republicans. I ara és el moment d'evitar que la República Catalana sofreixi el mateix destí. Si l'independentisme es deté ara, Catalunya serà assimilada amb l'ajuda de l'esquerra unionista espanyola.

La independència és perfectament possible perquè el seu preu, si es fa de forma civilitzada, és pràcticament nul. La infraestructura d'Estat ja existeix a Catalunya: Govern, Parlament, tribunals, i fins ambaixades. Però és obvi que Espanya no negociarà un referèndum d'independència ni encara que el demanés el 100% dels catalans. Espanya per les bones ni tan sols investiga les targetes *black* de la família reial. Per això el dret d'autodeterminació cal defensar-lo amb fets, cada dia, encara que siguin fets simbòlics que només serveixin per a mostrar al món que l'independentisme català continua viu. Esperar a veure si l'independentisme aconsegueix una majoria "suficient" no és més que una excusa per a no fer res.

Des del meu punt de vista la majoria sobiranista catalana només té dues sortides: o la submissió, eliminant dels programes polítics tota pretensió real d'autodeterminació, o la defensa coordinada del dret d'autodeterminació al carrer, en les institucions, i davant la justícia europea fins que l'Estat espanyol es vegi obligat a acceptar l'autodeterminació de Catalunya per a evitar el seu propi descrèdit. Confio que el poble català, responsable últim de la perfecta organització i desenvolupament del referèndum del 1-0, no es rendirà ara, i en aquestes eleccions farà història de nou triant a uns representants disposats a organitzar aquesta defensa. (0 almenys a intentar-ho).

Per tot això, i perquè cal estar preparats per a la que serà la legislatura del segon referèndum escocès d'independència,

ara no toca una campanya de partits, sinó una de suport als únics que encara estan lliures i poden defensar la causa de l'independentisme català a Europa: els exiliats liderats pel president Puigdemont.